

denne Lov“, men om det vil sige, at Fattiglovens § 40 er sat ud af Kraft eller ikke, ved jeg ikke. Mig forekommer det rimeligt, at man bibeholdt den Myndighed, som Fattigvæsenet har over de paagældende Børn, og at man kun bragte de andre Børn ind under denne Lov.

Maa jeg her indskyde en Bemærkning, som jeg glemte før, da jeg talte om Værgeraadets Sammensætning. I Folketinget har man fra en vis Side fundet det naturligt, at en Kvinde skulde have Sæde i Værgeraadet. Forslaget herom, som vistnok kun var stillet af et Par enkelte Medlemmer, blev udstemt, men i og for sig forekommer det mig, at naar her er Tale om Opdragelsen af Børn, er det slet ikke saa urimeligt, om det blev fastslaaet, at en Kvinde skulde have Sæde i Værgeraadet.

Jeg forstaaer ikke § 15, der siger, at naar Værgeraadet ikke er samlet, kan dettes Formand paa egen Haand foretage det til Sagens Undersøgelse fornødne. Det forekommer mig, at dette er noget i Strid med §§ 5 og 6, der sige, at Formanden sammenkalder til Værgeraadene, men det er ganske vist en mindre Ting, som gennem en Udvalgsbehandling let kan rettes.

Ifølge § 22 skal Tilsynsværgen, hvis der forefindes Mangler i de Hjem, hvor Børnene ere anbragte, gøre Indberetning herom til Overværgeraadet. Jeg ser ikke, at der er nogen Grund til, at det skal være til Overværgeraadet, naar Tilsynsværgen har Værgeraadet lige ved Haanden. Følgen heraf vil, i alt Fald i Landkommunerne, meget ofte blive, at Tilsynsmanden ingen Indberetning gør, thi det vil for mange af disse Folk være en Besværighed, noget, de ikke synes, de rigtig kunne overkomme, at indgive en virkelig Indberetning til Overværgeraadet, medens det vil være en ganske naturlig Ting for dem at gaa hen til Værgeraadet og sige: Her ere de og de Mangler, som burde afhjælpes. Værgeraadet kunde jo saa lade det gaa videre til Overværgeraadet. Det er blot en Henstilling, jeg gør.

En Bestemmelse blandt de af Folketinget indførte, som forekommer mig ganske naturlig og rimelig, er den, at det paalægges Staten virkelig at opføre Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn. Blandt de Folk, som interessere sig for hele denne Sag, og som have gjort et stort Arbejde i Plejehjemssagen og for de her omhandlede Børn, have de, jeg har talt med, alle været enige om, at det var det allervanskeligste Punkt for det

private Initiativ at tage op, og ment, at det næsten ikke var muligt. De have alle været enige om, at her laa en væsentlig Del af Statens Opgave paa dette Felt. Jeg tror ganske sikkert, de have Ret, og at det vil være rigtigt og rimeligt, at Staten paatager sig denne Del af Arbejdet.

Overfor den Bestemmelse i § 25, der paalægger Optagelseshjemmene en Pligt til midlertidig at modtage saadanne Børn, der i Henhold til § 11 overføres til dem, maa jeg sige, at for det første kan Pladsmangel forhindre det — det kan altsaa kun være, for saa vidt det er muligt —, men dernæst er der ogsaa adskillige Børn, som disse Optagelseshjem dog maa kunne bede sig fritagne for. De kunne have Sygdomme af en slem Beskaffenhed — de kunne være epileptiske og deslige —, som kunne smitte de andre, det er konstateret netop gennem disse Opdragelsesanstalter. Saadanne Børn, der vilde øve en skadelig Indflydelse, baade paa de andres Helbred og maaske ogsaa deres Opførsel, maatte de virkelig kunne sige nej til.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget og haaber, som jeg sagde i Begyndelsen, at det maa kunne føres igennem i denne Samling, da de Anker, der have været fremførte mod det her, baade af det ærede Medlem, der først havde Ordet, og af mig selv, ikke have været af større Betydning eller vanskeligere at rette, end at man forholdsvis hurtigt maa kunne blive færdig med et Udvalgsarbejde her i Tinget, og saa vil jeg haabe, at Folketinget og den højtærede Minister ville tage velvillig mod de Ændringer, som komme til at foreligge.

C. C. Andersen: Jeg vil blot udtale min Tilslutning til det foreliggende Forslag, hvis Gennemførelse imødeses med megen Interesse og med stor Længsel fra mange forskellige Sider i Samfundet, og det imødeses jo med Længsel ikke mindst fra den Side, som har udrettet et stort og betydningsfuldt Arbejde paa dette Omraade ved Hjælp af det private Initiativ. Det er jo allerede for længe siden gaet op for den Side, at det ikke var muligt ved Hjælp af det private Initiativ alene at magte dette Spørgsmaal. Det kom allerede frem, den Gang vi i Samlingen 1900—01 havde et lignende Forslag for, ganske vist ikke med det vidtgaende Indhold som det, vi nu have til Behandling, og hvor vi gennem Udvalgsbehandling fik Lejlighed til at høre Røster fra forskellige